

670/2007 ΑΠ

Αριθμός 670/2007

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β1 ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Στέφανο Γαβρά, Αντιπρόεδρο, Γεώργιο Καράμπελα, Εμμανουήλ Καλούδη, Χρήστο Αλεξόπουλο και Ειρήνη Αθανασίου, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 21 Νοεμβρίου 2006, με την παρουσία και του γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Του αναιρεσείοντος: Κοινωφελούς Νομικού Προσώπου Ιδιωτικού Δικαίου, που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Χαρούλα Απαλαγάκη βάσει δηλώσεως του άρθρου 242 § 2 Κ.Πολ.Δ.

Των αναιρεσίβλητων: 1)Χ1, 2)Χ2, 3)Χ3, 4)Χ4, 5)Χ5, 6)Χ6, 7)Χ7, 8)Χ8, 9)Χ9, 10)Χ10, 11)Χ11, 12)Χ12, 13)Χ13, 14)Χ14, 15)Χ15, 16)Χ16, 17)Χ17, 18)Χ18, 19)Χ19, 20)Χ20, 21)Χ21, 22)Χ22, 23)Χ23, 24)Χ24, 25)Χ25, 26)Χ26, 27)Χ27, 28)Χ28, 29)Χ29, 30)Χ30, 31)Χ31, 32)Χ32, 33)Χ33, 34)Χ34, 35)Χ35, 36)Χ36, 37)Χ37 και 38)Χ38. Οι 1ος, 2η, 3η, 4ος, 5η, 6η, 7ος, 8ος, 10η, 15η, 16η, 18ος, 20ος, 24ος, 25ος, 26ος, 29ος, 31ος, 32ος, 33ος, 35ος, 36ος, και 37ος εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Ιωάννη Κωνσταντίνου. Οι 13ος και 19ος παραστάθηκαν με τον ίδιο ως άνω δικηγόρο. Οι 9η, 11η, 12ος, 14η, 17ος, 21ος, 22ος, 23ος, 27ος, 28ος, 30ος, 34ος και 38η δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο. Κοινοποιουμένη η αναίρεση στην: , που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται εν προκειμένω νόμιμα από τον εκπρόσωπό της στο Υποκατάστημα Θεσσαλονίκης, συνεναγομένη και απλή ομόδικο του αναιρεσείοντος στον πρώτο και στο δεύτερο βαθμό. Δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 29-4-2003 αγωγή των ήδη αναιρεσίβλητων, που κατατέθηκε στο Ειρηνοδικείο Θεσσαλονίκης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 6129/2003 του ίδιου Δικαστηρίου και 21160/2004 του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί το αναιρεσείον με την από 28-2-2005 αίτησή του. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Χρήστος Αλεξόπουλος, διάβασε την από 8-11-2006 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως. Ο πληρεξούσιος των αναιρεσίβλητων ζήτησε την απόρριψή της και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Όπως προκύπτει από τις προσκομιζόμενες και επικαλούμενες από το αναιρεσείον 8878Γ, 8876Γ, 8875Γ, 8873Γ, 8870Γ, 8866Γ, 8865Γ/22-5-2006 εκθέσεις επιδόσεων του αρμόδιου δικαστικού επιμελητή Θεσσαλονίκης ακριβές αντίγραφο της ένδικης αιτήσεως αναιρέσεως, με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς εμφάνιση κατά τη δικάσιμο αυτή, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα σε καθένα των εννάτου, ενδεκάτης, δωδεκάτου, δέκατης τετάρτης, δέκατου εβδόμου, εικοστού πρώτου, εικοστού

δευτέρου, εικοστού τρίτου, εικοστού εβδόμου, εικοστού ογδού, τριακοστού, τριακοστού τετάρτου και τριακοστής όγδοης των αναιρεσιβλήτων, οι οποίοι, όπως προκύπτει από τα πρακτικά, δεν εμφανίσθηκαν κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας συνεδρίαση, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε κατά τη σειρά της από το πινάκιο, ούτε κατέθεσαν έγγραφη δήλωση κατά το άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ. Επομένως, πρέπει να συζητηθεί η υπόθεση σαν να ήταν παρόντες και οι αναιρεσιβλήτοι αυτοί (άρθρα 568 παρ. 4 και 576 παρ. 2 ΚΠολΔ).

Ο νόμος 2121/1993, όπως ήδη ισχύει, ορίζει στο άρθρο 6 παρ. 1 ότι ο δημιουργός ενός έργου είναι ο αρχικός δικαιούχος του περιουσιακού και του ηθικού δικαιώματος επί του έργου, στο άρθρο 8 ότι επί έργων που δημιουργήθηκαν από μισθωτούς σε εκτέλεση συμβάσεως εργασίας, αρχικός δικαιούχος του περιουσιακού και του ηθικού δικαιώματος είναι ο δημιουργός. Αν δεν υπάρχει αντίθετη συμφωνία, στον εργοδότη μεταβιβάζονται αυτοδικαίως εκείνες μόνο οι εξουσίες από το περιουσιακό δικαίωμα, που είναι αναγκαίες για την εκπλήρωση του σκοπού της συμβάσεως. Το περιουσιακό δικαίωμα επί των έργων που δημιουργήθηκαν από τους απασχολούμενους με οποιαδήποτε σχέση εργασίας στο Δημόσιο ή σε Ν.Π.Δ.Δ. σε εκτέλεση του υπηρεσιακού τους καθήκοντος μεταβιβάζεται αυτοδικαίως στον εργοδότη, εκτός αν υπάρχει αντίθετη συμφωνία, στις παραγράφους 1 έως 3 του άρθρου 46 ότι ως ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες θεωρούνται τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιονδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές, οι χορωδοί, οι χορευτές, οι καλλιτέχνες κουκλοθεάτρου, θεάτρου σκιών, θεάματος ποικιλιών (βαριετέ) ή ιπποδρόμου (τσίρκου). Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν το δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν: α) την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσής του σε υλικό φορέα, β) την άμεση ή έμμεση, προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή με οποιονδήποτε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει, όσον αφορά την εγγραφή σε υλικό φορέα της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους, γ) τη διανομή στο κοινό του υλικού φορέα με την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσης, με πώληση ή με άλλους τρόπους. Το δικαίωμα διανομής δεν αναλώνεται εντός της Κοινότητας όσον αφορά τον υλικό φορέα με την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσης, εκτός από την περίπτωση της πρώτης πώλησης εντός της Κοινότητας, που πραγματοποιείται από τον δικαιούχο ή με τη συγκατάθεσή του, δ) την εκμίσθωση και το δημόσιο δανεισμό του υλικού φορέα με την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσης. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται από οποιαδήποτε πώληση ή άλλη πράξη διανομής των ως άνω υλικών φορέων, ε) τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, καθώς και την παρουσίαση στο κοινό του υλικού φορέα με την παράνομη εγγραφή της ζωντανής ερμηνείας ή εκτέλεσης, στ) τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, της ζωντανής ερμηνείας ή εκτέλεσής τους, εκτός αν η μετάδοση αυτή αποτελεί αναμετάδοση νόμιμης μετάδοσης, ζ) την παρουσίαση στο κοινό της ζωντανής ερμηνείας ή εκτέλεσής τους, που γίνεται με οποιονδήποτε τρόπο, εκτός από ραδιοτηλεοπτική μετάδοση, η) τη διάθεση στο κοινό, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στην εγγραφή σε υλικό φορέα της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Το δικαίωμα αυτό δεν αναλώνεται με οποιαδήποτε πράξη διάθεσης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης. Η άδεια που απαιτείται για την ενέργεια των πράξεων της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου, αν δεν υπάρχει αντίθετη συμφωνία στην οποία να ορίζονται συγκεκριμένα οι πράξεις για τις οποίες δίνεται η άδεια, θεωρείται ότι έχει δοθεί, όταν ο ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης συνδέεται μ' εκείνον που επιχειρεί αυτές τις πράξεις με σύμβαση εργασίας, που έχει ως σκοπό την ενέργεια αυτών των συγκεκριμένων πράξεων. Ο ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης διατηρεί πάντοτε το δικαίωμα αμοιβής για την ενέργεια καθεμιάς από τις πράξεις που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του παρόντος άρθρου σε κάθε τρόπο εκμετάλλευσης της ερμηνείας ή εκτέλεσής του. Ειδικότερα, ο ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης διατηρεί το δικαίωμα εύλογης αμοιβής για την εκμίσθωση, χωρίς να μπορεί να παραιτηθεί από αυτό, εάν έχει δώσει σε παραγωγό υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας άδεια για την εκμίσθωση του υλικού φορέα με την εγγραφή της ερμηνείας του και στο άρθρο 53 ότι η προστασία που προβλέπεται από τα άρθρα 46 έως

52 του παρόντος νόμου, αφήνει ακέραιη και δεν επηρεάζει κατά κανένα τρόπο την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας. Καμία από τις διατάξεις που αναφέρονται στο προηγούμενο εδάφιο δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο που θίγει την προστασία αυτή. Εάν οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί και οι εκδότες εντύπων έχουν αποκτήσει, εκτός από το συγγενικό δικαίωμα και δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας στο έργο, το δικαίωμα αυτό και το συγγενικό δικαίωμα υπάρχουν παραλλήλως και παρέχουν τις εξουσίες που απορρέουν από το κάθε δικαίωμα. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η προστασία που προβλέπεται για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι αυτοτελής και διακεκριμένη έναντι της προστασίας που προβλέπεται για το δημιουργό ενός έργου. Ειδικότερα, για την προστασία των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών ισχύει αποκλειστικώς η ρύθμιση του άρθρου 46 παρ. 3 του ως άνω νόμου. Στην περίπτωση έτσι προσβολής του συγγενικού δικαιώματος με κάποιον από τους αναφερόμενους στην παράγραφο 2 του άρθρου 46 του ν.2121/1993 τρόπους, ο ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης δικαιούται να αξιώσει αποζημίωση ή και ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης κατά τους όρους του άρθρου 65 παρ. 2 και 3 του ίδιου νόμου.

Εν προκειμένω, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, που δίκασε ως Εφετείο, δέχθηκε με την προσβαλλόμενη απόφασή του τα ακόλουθα: Οι αναιρεσίβλητοι (ενάγοντες) εργάζονται, έχοντας δημοσιοϋπαλληλική σχέση, στην Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης. Το αναιρεσείον Ν.Π.Δ.Δ. (πρώτο εναγόμενο), στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας οργάνωσε την παραγωγή και τη δημόσια παρουσίαση στο κοινό της όπερας "Κάρμεν" του Μπιζέ. Έτσι ήλθε σε επαφή με την ως άνω εργοδότη των αναιρεσιβλήτων και της ανέθεσε την εκτέλεση των μουσικών τμημάτων του έργου, η οποία με τη σειρά της ανέθεσε στους αναιρεσίβλητους τη δημόσια εκτέλεσή του ενώπιον του κοινού που θα προσερχόταν στο Μουσικό Μέγαρο Θεσσαλονίκης. Οι παραστάσεις θα πραγματοποιούνταν κατά τους μήνες Οκτώβριο και Νοέμβριο του έτους 2001, συγκεκριμένα δε στις 25, 27, 29 Οκτωβρίου και στις 9, 11 και 13 Νοεμβρίου, επαναλήφθηκαν δε αυτές και τον Μάιο του έτους 2002 και ειδικότερα στις 25, 27, 29 και 31 Μαΐου. Κατά την παράσταση της 9.11.2001 η συμμετοχή των αναιρεσιβλήτων στην εκτέλεση του έργου ήταν η εξής: οι έξι πρώτοι εξ αυτών έπαιξαν "πρώτο" βιολί, από τον έβδομο έως και την ενδέκατη "δεύτερο" βιολί, από τον δωδέκατο έως και την δέκατη έκτη βιόλα, ο δέκατος έβδομος και ο δέκατος όγδοος βιολοντσέλο, ο δέκατος ένατος και ο εικοστός κόντρα μπάσο, από τον εικοστό πρώτο έως και τον εικοστό τρίτο φλάουτο, ο εικοστός τέταρτος όμποε, ο εικοστός πέμπτος και ο εικοστός έκτος κλαρινέτο, ο εικοστός έβδομος φαγκότο, από τον εικοστό όγδοο έως και τον τριακοστό κόρνο, ο τριακοστός πρώτος τρομπέτα, από τον τριακοστό δεύτερο έως και τον τριακοστό πέμπτο τρομπόνι και από τον τριακοστό έκτο έως και τον τριακοστό όγδοο κρουστά. Με την ανωτέρω συμμετοχή τους, στις συγκεκριμένες ως άνω δημόσιες παραστάσεις ενώπιον του κοινού, συμπεριλαμβανομένης και αυτής της 9ης.11.2001, όλοι οι αναιρεσίβλητοι κατέστησαν, ως εκτελεστές μουσικοί του ανωτέρω καλλιτεχνικού έργου, φορείς συγκεκριμένων συγγενικών δικαιωμάτων, που αναγνωρίζονται σε αυτούς από το νόμο (άρθρο 46 παρ. 1 του 8ου κεφαλαίου του ν.2121/1993) και ειδικότερα είχαν το δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύσουν, εκτός των άλλων: 1) την εγγραφή της εκτέλεσής τους αυτής σε υλικό φορέα (κασέτα, βιντεοκασέτα, δίσκο κ.λ.π.), 2) την άμεση ή έμμεση αναπαραγωγή με οποιοδήποτε μέσο, εν όλω ή εν μέρει, της εγγραφής της ως άνω εκτέλεσής τους, καθώς και τη διανομή στο κοινό με πώληση ή με δημόσιο δανεισμό του υλικού φορέα και 3) την ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο του υλικού φορέα. Ασκώντας λοιπόν τα εν λόγω δικαιώματά τους οι αναιρεσίβλητοι δια του εκπροσώπου τους, του ".....", που έχει ήδη μετονομαστεί σε ".....", έδωσαν την άδεια, με το με αριθμό 1383/23.10.2001 έγγραφο του αναιρεσείοντος, που υπογράφεται από τον Γενικό Διευθυντή του αλλά και τον εκπρόσωπο των αναιρεσιβλήτων Χ13 (.....), στο αναιρεσείον να μαγνητοσκοπηθεί η ανωτέρω παραγωγή για αρχαιακούς λόγους, χωρίς την καταβολή αμοιβής. Στο ίδιο μάλιστα έγγραφο σημειώνεται (σε ανύποπτο χρόνο) ότι "στην επόμενη παραγωγή του ... (αναιρεσείον) στην οποία θα συμμετέχει η ... και θα τεθεί θέμα μαγνητοσκόπησης, θα συμφωνηθεί κατόπιν κοινών

διαπραγματεύσεων ποσό που θα καταβληθεί στην ΚΟΘ για το σκοπό αυτό".

Προγενέστερα δε, ο εν λόγω Σύλλογος των αναιρεσιβλήτων και συγκεκριμένα στις 1.10.2001, με το με αριθμ. πρωτ. 1279/1.10.2001 έγγραφό του, που διαβιβάστηκε διαμέσου της στο αναιρεσείον, στις 4.10.2001 και έλαβε αριθμ. πρωτ. 1299, γνωστοποίησε στο αναιρεσείον ότι σε περίπτωση που ενδιαφερόταν να μαγνητοσκοπήσει ολόκληρη την παράσταση της συγκεκριμένης ως άνω όπερας, για να του επιτραπεί η μαγνητοσκόπηση (για μη αρχειακούς λόγους) ως εύλογο τίμημα ορίζει το ποσό των 1.000.000 δρχ. και ήδη 2.934,70 ευρώ για τη μαγνητοσκόπηση και σε 3.000.000 δρχ. και ήδη 8.804,11 ευρώ για την τηλεοπτική μετάδοσή της. Περαιτέρω αποδείχθηκε, ότι μαγνητοσκοπήθηκε πράγματι, σε βιντεοκασέτα, η παράσταση της 9ης.22.2001 από το αναιρεσείον.

Πλην όμως το τελευταίο δεν τήρησε τα συμφωνηθέντα και, παράνομα και υπαίτια, γνωρίζοντας ότι δεν έχει δικαίωμα, προφανώς για να αποφύγει την καταβολή της αμοιβής στους αναιρεσιβλήτους, είτε χορήγησε περαιτέρω την βιντεοκασέτα αυτή στην δεύτερη εναγόμενη ".....", που την αναπαρήγαγε, είτε αναπαρήγαγε πρώτα αυτό (το αναιρεσείον) την εν λόγω βιντεοκασέτα και στη συνέχεια μεταβίβασε αντίγραφό της στη δεύτερη εναγόμενη ".....". Η τελευταία, στο πλαίσιο της επιχειρηματικής της δραστηριότητας, μετέδωσε στις 21.05.2002, ημέρα Τρίτη και ώρα 17.00', στη 30' λεπτή εκπομπή της, με τον τίτλο ".....", 12' λεπτο συνεχές απόσπασμα της παράστασης, η οποία προερχόταν από την μαγνητοσκοπημένη παράσταση της 9ης.11.2001 και συγκεκριμένα τα πρώτα 12' λεπτά από την έναρξή της. Η εκπομπή αυτή μεταδόθηκε και σε επανάληψη την επόμενη μέρα, Τετάρτη 22.05.2002, ώρα 12.30 μ.μ. Όπως προκύπτει από το αποδεικτικό υλικό και ιδίως από το από 10.10.2003 έγγραφο του εικονολήπτη , το τηλεοπτικό απόσπασμα είναι ακριβώς όμοιο με την αρχειακή μαγνητοσκόπηση. Όπως αναφέρει ο ανωτέρω ειδικός στα θέματα αυτά, ο οποίος συνέκρινε στο εργαστήριό του το περιεχόμενο των δύο βιντεοκασετών, αμφότερες έχουν το ίδιο ακριβώς μοντάζ. "Επειδή η σχετική λήψη έγινε με τέσσερις κάμερες, όπως διαπιστώνεται από τις "γωνίες λήψης", η ταύτιση του μοντάζ αποδεικνύει ότι στην τηλεοπτική εκπομπή απλώς μεταδόθηκε, και μάλιστα χωρίς καμία παρέμβαση το μαγνητοσκοπημένο υλικό από το Μέγαρο Μουσικής" σημειώνεται περαιτέρω στο προαναφερόμενο έγγραφό του. Από τ' ανωτέρω αποδεικνύονται αναληθείς οι ισχυρισμοί των εναγομένων, ότι η βιντεοσκόπηση έγινε από την ίδια τη δεύτερη εναγόμενη και μάλιστα με μία κάμερα, κατά την πρόβα "τζενεράλε", όπου συνηθίζεται να παρευρίσκονται τηλεοπτικά κανάλια για την ενημέρωση του κοινού με μικρά αποσπάσματα, την ημέρα δε της γενικής πρόβας παρίσταντο, με δικές τους κάμερες, 6 συνολικά τηλεοπτικά κανάλια. Διότι αν έτσι είχαν τα πράγματα ούτε η μετάδοση που έγινε θα ήταν μακρά, 12 δηλαδή λεπτά και μάλιστα όχι αποσπασματικά της όλης παράστασης, αλλά τα συγκεκριμένα πρώτα 12 λεπτά της έναρξης της παράστασης, ούτε και θα υπήρχε λήψη από τέσσερις κάμερες. Οι ισχυρισμοί περαιτέρω της δεύτερης εναγόμενης ότι η μαγνητοσκόπηση έγινε από δημοσιογραφικό καθήκον, για την προβολή του σημαντικού έργου της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης, για τη στήριξη της γενικότερης δραστηριότητας του Μεγάρου, του οποίου είναι αποκλειστική χορηγός επικοινωνίας (βλ. και την από 11.09.2001 σύμβαση με το αναιρεσείον που προσκομίζει το τελευταίο, καθώς και την από 13.05.2003 επιστολή της προς το αναιρεσείον στην οποία αναφέρει η δεύτερη εναγόμενη ότι το "ρεπορτάζ" που προβλήθηκε στην πολιτιστική εκπομπή ".....", μαγνητοσκοπήθηκε στις πρόβες με δικά της μέσα, για την προβολή του έργου του Μεγάρου και από δημοσιογραφικό καθήκον), πρέπει ν' απορριφθούν ως αβάσιμοι, καθόσον αν ήταν έτσι, δεν θα μεταδίδονταν όλη η εκτενής δωδεκάλεπτη έναρξη της παράστασης, που κάλυψε το ένα τρίτο (το ένα από τα τρία θέματα) της εκπομπής ψυχαγωγικού και πολιτιστικού χαρακτήρα ".....", η οποία εκπέμπεται στα πλαίσια της οργανωμένης επιχειρηματικής δραστηριότητας της .. , με αντάλλαγμα τα κέρδη που αυτή αποκομίζει από τις διαφημίσεις και την προβολή των πελατών της. Οι ανωτέρω μαγνητοσκόπηση, αναπαραγωγή και ραδιοτηλεοπτική μετάδοση, που είναι αφ' εαυτές παράνομες, έλαβαν χώρα χωρίς τη συναίνεση των αναιρεσιβλήτων με κοινή δράση και ενέργεια αμφοτέρων των εναγομένων τους οποίους, εν προκειμένω, τους

εκπροσωπούν τα καταστατικά τους όργανα. Συγκεκριμένα, τόσο το 1ο, όσο και η 2η εναγόμενη ενήργησαν υπαίτια, ήτοι εν γνώσει τους ότι πρόκειται για μαγνητοσκόπηση, αναπαραγωγή και ραδιοτηλεοπτική μετάδοση από μουσική εκτέλεση άλλων και μάλιστα ενήργησαν χωρίς τη συναίνεση αυτών (εναγόντων), από τους οποίους ούτε την άδεια ζήτησαν, ούτε και τους δόθηκε ποτέ η συναίνεσή τους. Επομένως, ο ισχυρισμός της 2ης εναγόμενης ότι η επίμαχη "ολιγόλεπτη μαγνητοσκόπηση της γενικής πρόβας" έγινε με τη συναίνεση και την ανοχή των αναιρεσιβλήτων, καθώς και την άδεια του αναιρεσειόντος (με τον οποίο η 2η εναγόμενη επικαλείται γεγονός που αποκλείει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής των συγγενικών δικαιωμάτων των αναιρεσιβλήτων που αποκλείει την υποχρέωσή της προς αποζημίωση ή προς απόδοση του πλουτισμού), πρέπει ν' απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος. Αντίθετα μάλιστα αποδείχθηκε, ότι οι αναιρεσιβλήτοι δια μέσου του συλλόγου τους, με την επωνυμία "....." διαμαρτυρήθηκαν έντονα προς το αναιρεσείον και τον Γενικό Διευθυντή του, ... (και μάρτυρα ανταπόδειξης) για την ως άνω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του, με την από 10.10.2002 εξώδικη δήλωση διαμαρτυρία τους (που επιδόθηκε τόσο στο αναιρεσείον, όσο και στον ανωτέρω Γενικό Διευθυντή του στις 10.10.2002, όπως αυτό εμφανίζεται από τις με αριθμ. 9879 και 9880/10.10.2002 εκθέσεις επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο αυτό ...), στην οποία οι ανωτέρω δεν έδωσαν καμία απάντηση ή εξήγηση μέχρι σήμερα. Έτσι με βάση τη συγκεκριμένη σύμβαση των αναιρεσιβλήτων, που είναι δημόσιοι υπάλληλοι, εργοδότης τους δε είναι πράγματι η), μεταβιβάστηκε στην τελευταία, κατά τη κρίση του παρόντος Δικαστηρίου, το δικαίωμα χρησιμοποίησεως της μουσικής εκτέλεσής τους στις συγκεκριμένες ως άνω παραστάσεις της συγκεκριμένης όπερας ενώπιον του κοινού που θα προσέρχεται στο Μέγαρο Θεσσαλονίκης, εξουσίες και δικαιώματα που ήταν αναγκαία για την εκπλήρωση του σκοπού της μεταξύ τους εργασιακής σχέσης, όχι όμως περαιτέρω και το δικαίωμα της μαγνητοσκόπησης της εκτέλεσής τους, της αναπαραγωγής της σε υλικό φορέα εικόνας και ήχου και της ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεώς της χωρίς την συναίνεσή τους. Η αυτοδίκαιη μεταβίβαση των περιουσιακών εξουσιών δεν επεκτάθηκε και στις προαναφερόμενες εξουσίες, οι οποίες δεν ήταν αναγκαίες για την εκπλήρωση του συμβατικού, και εν προκειμένω του δημοσιούπαλληλικού, συγκεκριμένου ως άνω σκοπού. Συνακόλουθα, μετά από όλα τ' ανωτέρω πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν, βάσει των διατάξεων του προμνησθέντος άρθρου 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993 και των άρθρων 914 και 926 ΑΚ, οι εναγόμενοι υποχρεούνται, εις ολόκληρον ο καθένας τους, ν' αποζημιώσουν τους αναιρεσιβλήτους για την περιουσιακή και μη ζημία που υπέστησαν. Η αποζημίωση αυτή για την περιουσιακή ζημία των αναιρεσιβλήτων, σύμφωνα με το προαναφερόμενο άρθρο 65 παρ. 2 "δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος". Στην προκειμένη περίπτωση, οι αναιρεσιβλήτοι όρισαν μονομερώς ως εύλογη αμοιβή τους, για τη μαγνητοσκόπηση από το αναιρεσείον ολόκληρης της παράστασης, διάρκειας δύομισυ περίπου ωρών, σύμφωνα με το προαναφερόμενο έγγραφό τους, το ποσό των 2.934,70 ευρώ (1.000.000 δρχ.), ενώ την αμοιβή τους για την τηλεοπτική της μετάδοση την όρισαν στο ποσό των (3.000.000 δρχ.). Το δικαστήριο εκτιμώντας όλα τα' ανωτέρω στοιχεία, ενόψει και του ελάχιστου χρόνου κατά τον οποίο έγινε (12 λεπτά) η μετάδοση της εκτέλεσης των αναιρεσιβλήτων, θεωρεί ότι η εύλογη αμοιβή που συνήθως καταβαλλόταν για το είδος αυτό της εκμεταλλεύσεως, την οποία έκαναν χωρίς άδεια οι υπόχρεοι εναγόμενοι, ανερχόταν κατά το χρονικό διάστημα από τον μήνα Νοέμβριο του 2001 έως και τον Μάιο του 2002: α) για την εγγραφή της εκτέλεσής τους σε βιντεοκασέτα (μαγνητοσκόπησή της για μη αρχειακούς λόγους) στο ποσό των 800 ευρώ, β) για την αναπαραγωγή αυτής (της εγγραφής της εκτέλεσής τους) σε άλλη βιντεοκασέτα, στο ποσό των 700 ευρώ και γ) για την τηλεοπτική μετάδοση 12 λεπτών, στο ποσό των 700 ευρώ. Επομένως, η κατ' άρθρο 65 παρ.2 Ν.2121/1993 αποζημίωση που δικαιούνται οι φορείς των ανωτέρω συγγενικών δικαιωμάτων αναιρεσιβλήτοι ανέρχεται στο διπλάσιο της άνω συνολικής αμοιβής, δηλ. στο ποσό των 4.400 (800 + 700 + 700=2.200 X 2) ευρώ και σε καθένα από αυτούς στο ποσό των 115,79 (4.400 ευρώ : 38 άτομα) ευρώ, το οποίο και πρέπει να τους επιδικαστεί. Πλέον τούτου οι αναιρεσιβλήτοι δικαιούνται και ευλόγου χρηματικής

ικανοποιήσεως, λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστησαν από την προμνησθείσα παράνομη και υπαίτια ενέργεια των δύο εναγομένων. Το ποσό αυτής το Δικαστήριο το καθορίζει στο συνολικό ποσό των 1.400 ευρώ, λαμβάνοντας προς τούτο υπόψη του τον βαθμό του πταίσματος των καταστατικών οργάνων των εναγομένων (οι οποίοι μολονότι γνώριζαν, εκ της θέσεώς τους και της ιδιότητάς τους, ότι καταβάλλεται αμοιβή σε παρόμοιες περιπτώσεις, ενόψει και της προγενέστερης ενημέρωσής του 1ου εξ αυτών κατά τα προαναφερθέντα, εντούτοις, ενεργούντες από κοινού, επέδειξαν την ανωτέρω αδιοπρακτική συμπεριφορά), που συνιστά και ποινικό αδίκημα (άρθρ. 66 παρ. 1 του ν.2121/1993) και την έλλειψη οιοδήποτε πταίσματος στα πρόσωπα των αναιρεσιβλήτων. Με βάση δε τα περιστατικά αυτά το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, εξαφανίζοντας την για τυπικό λόγο (αοριστία) απορριπτική πρωτόδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή και επεδίκασε σε καθένα των αναιρεσιβλήτων ως εύλογη αμοιβή και ως χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη το συνολικό ποσό των 152,63 ευρώ. Με τις κρίσεις του αυτές το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δεν παραβίασε με εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή της αναφερόμενης πιο πάνω διατάξης του ουσιαστικού δικαίου και επομένως ο περί του αντιθέτου, εκ του άρθρου 560 αριθμ. 1 Κ.Πολ.Δ. απορρέων, μοναδικός λόγος του αναιρετηρίου είναι αβάσιμος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 28-2-2005 αίτηση του ΚΝ.Π.Ι.Δ. περί αναιρέσεως της 21160/2004 αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Και

Καταδικάζει το αναιρεσείον στα δικαστικά έξοδα των παρισταμένων αναιρεσιβλήτων, τα οποία ορίζει σε επτακόσια εβδομήντα (770) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 28 Δεκεμβρίου 2006. Και

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 28 Μαρτίου 2007.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ